

Zahle: Det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, har i det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) haft en udmærket Ordfører. Naar jeg desuagtet nu tillader mig at gøre nogle Bemærkninger, er det, fordi jeg repræsenterer en Landkreds, som er meget haardt ramt af de Bedragerier, som Forbryderen Alberti har udøvet. I min Valgkreds er der Hundreder af Hjem, som ere blevne ramte føleligt ved Albertis Bedragerier, og der er Snese af Hjem, hvor Slaget har ramt sa tungt, at Nøden staa lige udenfor Døren og truer med at komme ind. Det er ejendommeligt, at det lille Parti, jeg tilhører, repræsenterer ikke mindre end fire sjællandske Valgkredse, hvor Forholdene ere ganske saaledes. Selv har jeg den Ære at repræsentere Ringstedkredsen, og i det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, er desuden Repræsentanterne for Sorøkredsen (Poul Christensen), Svinningekredsen (Kristian Pedersen) og Kalundborgkredsen (Krabbe). Alle disse fire Landkredse rammes meget føleligt af de Bedragerier, Alberti har gjort sig skyldig i.

Der er blevet sagt her, at der er øst Spande af Haan over Bønderne. Jeg maa som sjællandsk Landborepræsentant sige, at jeg ikke fra nogen Side, som man overhovedet regner med — for man skal dog ikke grave den sjoffeste Smudspresses Udtalelser op og holde dem frem her i Tinget —, har hørt, at Bønderne ere blevne forhaaned for det, her er sket. Det vilde ogsaa være højt mærkeligt, om man vilde gøre det. Der vilde dog være mere Grund til at have Medfølelse med dem i den overordentlig store Ulykke, der har ramt dem.

Intet kan være skævere end den Betragtning, som er anstillet baade af Flertallets ærede Ordfører og af den højtærede Konseilspræsident, at man her maa staa frem og tage Bønderne i Forsvar overfor Angreb. Der er skam ingen, der angriber Bønderne. Nej, man angriber den Forbryder, som nu sidder i Fængselet, og man angriber dem, om hvem man mener — en Undersøgelse vil vise, med hvor megen Grund —, at de have et Medansvar for, at denne Forbryder har kunnet udføre saa svimlende Svindlerier og Bedragerier, som han har gjort. Det har ikke Bønderne Ansvaret for, men det have kun enkelte Repræsentanter for Bønderne, nemlig de, der sade i Sparekassens Bestyrelse, Ansvaret for, og saa enkelte Medlemmer af den Regering, af hvilken Justitsministeren var Medlem, og som synes at have siddet meget alvorlige Advarsler overhørig.

Naar den ærede Ordfører for Flertallet udtalte som sin Opfattelse, at „intet Parlament i den hele Verden vilde indføre en saadan Statsskik, at saa snart et Oppositionsparti angreb en Minister uden at fremlægge virkelig fyldestgørende Beviser, gik man til at nedsætte en Kommission til Undersøgelse af vedkommende Ministers Forhold“, og mente dermed at have ført et Forsvar for, at der ikke i sidste Rigsdagssamling blev nedsat en Kommission til at undersøge Albertis Forhold, saa vil jeg dog sige det ærede Medlem, at han tager heri fuldkommen fejl. Der er intet Parlament i hele Verden, som, naar der var fremført saadanne Bevisligheder og saadanne Begrundelser for alvorlige Beskyldninger mod en Justitsminister, som der blev fremført i dette høje Ting i Fjor imod Alberti, vilde finde sig i, at en saadan Minister ikke blev fjernet fra den Stilling, han indtog. I alle Verdens Parlamenter vilde man forlange, at en saadan Mand øjeblikkelig skulde træde tilbage eller fuldkommen rense sig for de Beskyldninger, som vare blevne underbyggede med Grunde, da de blev fremførte. Jeg skal minde den ærede Ordfører om, at blandt de Angreb, som bleve rettede mod den daværende Justitsminister — jeg kan ikke godt sige *højtærede* Justitsminister under disse Forhold —, var blandt andet Beskyldningen for at have opretholdt det værste Smudsblad, som eksisterede og endnu eksisterer i denne By, „Middagsposten“. Hele Forholdet mellem den daværende Justitsminister og Redaktør Johannes Hansen blev oplyst fra Ende til anden, alle Dokumenter bleve fremlagte og hvert eneste Led i Beviskæden mod Justitsministeren blev ført i denne Sal. Det fremgaar af Rigsdagstidenden, at det blev fuldkommen bevist i sidste Rigsdagssamling, at den daværende Justitsminister tilsidesatte Loven for at kunne opretholde Johannes Hansen som Redaktør og Ud giver af et Smudsblad og have ham i sin Magt og kunne behandle ham, som han vilde, og tvinge ham til at skrive, som han vilde, tvinge ham til baade at rose ham selv og forhaane hans Fjender. Dette er fuldkommen dokumenteret i sidste Rigsdagssamling, og alene det vilde være tilstrækkeligt til, at ethvert Parlament i Verden — desværre undtagen det danske — vilde kræve, at en saadan Justitsminister øjeblikkelig skulde træde tilbage. Saa meget mere som han i den Sag begik en virkelig Embedsforbrydelse. Det er strafbart efter Straffeloven, at en Embedsmand, som har